

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความสำคัญของปัญหา

เป็นที่ยอมรับกันทั่วไปว่า การที่รัฐบาลจะสามารถจัดทำบริการสาธารณะ เพื่อสนองตอบต่อความต้องการของประชาชน และดำเนินโครงการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม เพื่อยกฐานะความเป็นอยู่ของประชาชนให้ดีขึ้นนั้น จำเป็นที่รัฐจะต้องมีรายได้นำมาใช้จ่ายเพื่อการนี้

สำหรับประเทศไทย ภาษีอากรนับว่าเป็นแหล่งที่มาของรายได้ที่สำคัญที่สุดของรัฐมากกว่าร้อยละ 90 ของรายได้ทั้งหมด การจัดเก็บภาษีอากรนั้น มีจุดมุ่งหมายหลายประการ แต่จุดมุ่งหมายเดิมของการจัดเก็บภาษีอากรก็คือ การจัดหารายได้มาใช้จ่ายในการจัดทำบริการสาธารณะ สนองความต้องการของประชาชน ดังนั้นรัฐบาลจึงต้องให้ความสำคัญต่อการจัดเก็บภาษีอากรให้มากขึ้น (ประไพพิศ ลลิตาภรณ์ 2537, 1) โดยที่อำนาจในการจัดเก็บภาษีของรัฐมิได้จำกัดอยู่เพียงแต่ส่วนกลางเท่านั้น โดยรัฐได้มีการกระจายอำนาจการจัดเก็บภาษีให้กับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ไม่ว่าจะเป็นเทศบาล องค์การบริหารส่วนจังหวัด องค์การบริหารส่วนตำบล รวมถึงรูปแบบการปกครองท้องถิ่นรูปแบบพิเศษ เช่น กรุงเทพมหานคร และเมืองพัทยา วิธีการกำหนดที่มาของรายได้มี 2 แนวทาง คือ แนวทางที่หนึ่งกำหนดจากรายได้โดยตรง ซึ่งจะยึดหลักที่ชัดเจนของภารกิจหน้าที่ กับแนวทางที่สอง การแบ่งรายได้ คือ รัฐบาลกับท้องถิ่นร่วมกันจัดแบ่งภาษีที่ไม่ว่าใครจะเป็นผู้จัดเก็บร่วมกัน ภาษีที่อยู่ในแนวทางนี้มีอยู่มาก เช่น ภาษีมูลค่าเพิ่ม ภาษีสรรพสามิต ภาษีสรรพสามิต และล้อเลื่อน ภาษีเหล่านี้รัฐเป็นผู้จัดเก็บให้แล้วท้องถิ่นไปขอแบ่งไม่ว่าจะแบ่งทั้งหมดหรือบางส่วน แต่ที่สำคัญคือ แบ่งแล้วต้องสะท้อนที่มาของรายได้และฐานของภาษีนั่น ๆ โดยที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นสามารถจัดหารายได้ซึ่งมี 4 กลุ่มดังนี้

1. รายได้ที่ท้องถิ่นจัดเก็บได้เอง เช่น ภาษีบำรุงท้องที่ ภาษีโรงเรือนและที่ดิน อากรฆ่าสัตว์ ภาษีป้าย
2. ภาษีที่รัฐบาลจัดเก็บแล้ว แบ่งให้อาจจะเป็นบางส่วนคือภาษีมูลค่าเพิ่ม ภาษีสรรพสามิต หรือให้ทั้งหมด คือ ภาษีสรรพสามิตและล้อเลื่อน
3. เงินอุดหนุน จำแนกได้เป็น 2 ประเภทคือ
 - 3.1 เงินอุดหนุนเฉพาะกิจ เป็นเงินอุดหนุนแบบมีเงื่อนไขที่รัฐบาลเป็นผู้กำหนดโดยให้ท้องถิ่นดำเนินการตามวัตถุประสงค์ที่รัฐบาลกำหนดซึ่งมี 2 ลักษณะคือ

- แบบ Lumsom คือ แบบที่มอบให้เป็นก้อนแต่กำหนดว่าให้ใช้เงินเท่าไร ในงานใดจะช่วยเพิ่มความสามารถของท้องถิ่นในการให้บริการแต่อาจจะมีผลลัพธ์ในทางลบ เพราะอาจจะทำให้ท้องถิ่นรู้สึกว่าจะไม่มีต้องร่วมในการรับผิดชอบ

- แบบที่ให้ท้องถิ่นหาเงินมาสมทบในส่วนที่รัฐบาลมอบให้ตามที่ตกลงกัน เป็นการสร้างความรับผิดชอบในการบริหารงานท้องถิ่น

3.2 เงินอุดหนุนทั่วไป เป็นเงินอุดหนุนแบบไม่มีเงื่อนไขโดยรัฐบาลจะมอบให้เป็นการ

4. ค่าธรรมเนียมซึ่งเป็นภารกิจที่สามารถระบุผู้ได้รับประโยชน์ได้ เช่น ใบอนุญาตประกอบกิจการต่าง ๆ

ปัญหาด้านการคลังขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น นับว่าเป็นอุปสรรคที่สำคัญต่อการพัฒนาท้องถิ่นและการพัฒนาประเทศ ปัญหานี้ได้เกิดขึ้นมานานแล้ว และได้มีความพยายามที่จะแก้ไขปัญหาดังกล่าว แต่ก็ยังเป็นเพียงการแก้ไขได้ในระดับหนึ่งเท่านั้น ปัจจุบันปัญหาทางการคลังของท้องถิ่นได้รับผลกระทบจากการที่สถานการณ์ทางด้านเศรษฐกิจ และสังคมมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ส่งผลให้ท้องถิ่นเติบโตมากขึ้น ประชาชนในท้องถิ่นมีความต้องการในด้านสาธารณูปโภค และการบริการสาธารณะต่างๆ เพิ่มมากขึ้นตามไปด้วย รวมทั้งในปัจจุบัน นโยบายของรัฐบาลในเรื่องการกระจายอำนาจสู่ท้องถิ่น สิ่งต่างๆ เหล่านี้ทำให้รัฐต้องมีการทบทวนและปรับปรุงการกระจายรายได้ให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นใหม่ ดังจะเห็นได้จากรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ปีพุทธศักราช 2540 ได้มีการระบุว่ารัฐต้องกระจายอำนาจให้ท้องถิ่นพึ่งตนเอง และตัดสินใจในกิจการของท้องถิ่นได้เอง และยังกำหนดอำนาจหน่วยการปกครองส่วนท้องถิ่นไว้ในมาตรา 284 ว่าองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทั้งหลายย่อมมีความเป็นอิสระในการกำหนดนโยบายการปกครอง การบริหาร การบริหารงานบุคคล การเงินและการคลัง และมีอำนาจหน้าที่ของตนเองโดยเฉพาะ ทำอย่างไรจะให้เป็นที่ไปตามเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญ แน่อนรัฐบาลจะต้องเพิ่มรายได้ให้กับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เพื่อสนองตอบต่อความต้องการของประชาชน แต่ปัญหาของการกระจายอำนาจลงสู่ท้องถิ่น ยังมีอีกมากมาย ประการแรก ข้าราชการในส่วนกลาง หรือส่วนภูมิภาคมักไม่เต็มใจที่จะกระจายอำนาจที่ตนมีอยู่แต่เดิมไปให้ท้องถิ่น ประการที่สอง ฐานะการคลังของรัฐบาลกลาง เนื่องจากท้องถิ่นย่อมมีรายได้ส่วนหนึ่งที่มาจากรัฐบาลกลาง ในรูปเงินอุดหนุน ดังนั้น เมื่อรัฐบาลกลางมีฐานะการคลังไม่ดีย่อมส่งผลให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีรายได้น้อยลงไปด้วย

การศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อประสิทธิภาพการจัดเก็บภาษีของเทศบาลเมืองลำพูน ครั้งนี้ได้เลือกองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นรูปแบบเทศบาลในการศึกษา เนื่องจากเทศบาลนับว่าเป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ที่มีโครงสร้างของการบริหารที่จัดว่ามีความเป็นอิสระในการปกครองตัวเองมากที่สุด คือ โครงสร้างการบริหารเทศบาลมีความสามารถทั้งการหารายได้และการใช้จ่ายของตัวเองมากที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นรูปแบบอื่น เทศบาลเป็นศูนย์รวมที่มีสภาพเป็นเมืองและมีการปกครองตนเอง ซึ่งตรงข้ามกับหน่วยการปกครองอื่นๆของประเทศไทย การปกครองของเทศบาลมีโครงสร้างที่กระตุ้นให้ประชาชนในท้องถิ่นหันมามีส่วนร่วมในการปกครองและพัฒนาตนเอง ทั้งนี้เนื่องจากกฎหมายจัดตั้งเทศบาลนั้น บังคับให้ผู้บริหารมาจากการเลือกตั้งและมีการกระจายกิจการของรัฐบาลกลางโดยเฉพาะด้านการบริการ ซึ่งมีอาจทำได้อย่างมีประสิทธิภาพโดยส่วนกลาง แต่สภาพข้อเท็จจริงที่ปรากฏอยู่ในปัจจุบัน ปรากฏว่า เทศบาลส่วนใหญ่ยังมีปัญหาการไม่สามารถพึ่งพาตัวเองในด้านการคลัง ข้อเท็จจริงอำนาจในการจัดเก็บภาษีของเทศบาล ตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ.2496 ทำให้เทศบาลเป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีบทบาทในการหารายได้เป็นของตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพราะว่าเทศบาลสามารถใช้พระราชบัญญัติต่างๆ เช่น พระราชบัญญัติภาษีป้าย พระราชบัญญัติภาษีบำรุงท้องที่ พระราชบัญญัติภาษีโรงเรือนและที่ดิน พระราชบัญญัติควบคุมการฆ่าสัตว์และจำหน่ายเนื้อสัตว์ ควบคู่กับการบังคับใช้กฎหมาย ที่ออกโดยเทศบาลคือเทศบัญญัติได้ตามอำนาจหน้าที่ แต่ในทางปฏิบัติจะเห็นได้ว่าเทศบาลเกือบทุกแห่งมีรายได้จากการจัดเก็บภาษีและค่าธรรมเนียมต่างๆ เป็นจำนวนที่น้อยมาก ซึ่งอาจมีสาเหตุมาจากปัญหาหรือข้อจำกัดหลายๆ ด้าน อาจจะเป็นข้อจำกัดทางด้านองค์กร ด้านบุคลากรที่มีหน้าที่เกี่ยวกับภาษีหรือมาจากตัวประชาชนผู้มีหน้าที่เสียภาษีเอง อาจเกิดจากการไม่มีความรู้เรื่องภาษี การไม่ทราบว่าการที่ทางเทศบาลจัดเก็บนั้นสามารถนำไปพัฒนาท้องถิ่นของตัวเองเกือบทั้งสิ้นไว้ว่าจะเป็นด้านโครงสร้างพื้นฐาน การพัฒนาด้านสังคม เศรษฐกิจการเมือง การรักษาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม การส่งเสริมอาชีพ เป็นต้น จึงนับได้ว่าปัญหาด้านการจัดเก็บภาษีของเทศบาล เป็นปัญหาที่มีความสำคัญเป็นอย่างมากปัญหาหนึ่ง

เทศบาลเมืองลำพูน อำเภอเมืองลำพูน จังหวัดลำพูน ได้รับการจัดตั้งขึ้นโดยพระราชกฤษฎีกาการจัดตั้งเทศบาลเมืองลำพูน พ.ศ. 2479 ในปีงบประมาณ พ.ศ. 2543 มีรายได้รวม 68,681,735.97 บาท เป็นรายได้หมวดภาษีอากร 51,392,163.60 บาท คิดเป็นร้อยละ 74.83 หมวดรายได้จากค่าธรรมเนียม 9,637,992.60 บาท คิดเป็นร้อยละ 14.03 หมวดรายได้จากทรัพย์สิน 2,330,667.07 บาท คิดเป็นร้อยละ 3.40 หมวดรายได้จากสาธารณูปโภคและเทศ

พาณิชย์ 543,472.20 บาท คิดเป็นร้อยละ 0.79 รายได้หมวดเงินอุดหนุนเพื่อบูรณท้องถิ่นและกิจ
อื่นทั่วไป 3,354,750 บาท คิดเป็นร้อยละ 4.88 และหมวดรายได้เบ็ดเตล็ด 1,422,690.97 บาท
คิดเป็นร้อยละ 2.07 และมีรายจ่ายรวมทั้งสิ้น 65,215,700 บาท

ตารางที่ 1 รายได้ของเทศบาลเมืองลำพูน ประจำปีงบประมาณ 2543

หน่วย : บาท

หน่วยราชการ/ ประเภทรายได้	รายได้ของเทศบาล	คิดเป็น เปอร์เซ็นต์
รายได้ ทั้งหมดของเทศบาลเมืองลำพูน รวมรายได้ทั้งหมด	68,681,735.97	
หมวดรายได้จากภาษีอากร	51,392,163.13	74.83
ภาษีที่ท้องถิ่นจัดเก็บ	6,059,074.40	11.78
ภาษีที่ส่วนกลางจัดสรร	45,333,088.73	88.21
หมวดรายได้จากค่าธรรมเนียม	9,637,992.60	14.03
หมวดรายได้จากทรัพย์สิน	2,330,667.07	3.40
หมวดรายได้จากสาธารณูปโภคและเทศ พาณิชย์	543,472.20	0.79
หมวดเงินอุดหนุนเพื่อบูรณท้องถิ่นและกิจ อื่นทั่วไป	3,530,083.73	4.88
หมวดรายได้เบ็ดเตล็ด	1,422,690.97	2.07
	68,681,735.97	100

ที่มา : กองคลัง เทศบาลเมืองลำพูน

ตารางที่ 2 รายจ่ายของเทศบาลเมืองลำพูนในปีงบประมาณ 2543

หน่วย : บาท

หน่วยราชการ/ ประเภทรายจ่าย	รายจ่ายของเทศบาล	คิดเป็นเปอร์เซ็นต์
รายจ่ายทั้งหมดของเทศบาลเมืองลำพูน	65,215,700	
เงินเดือน	12,075,508	18.52
ค่าจ้างประจำ	3,647,020	5.59
ค่าจ้างชั่วคราว	8,502,234	13.04
ค่าตอบแทน	4,283,291	6.57
ค่าใช้สอย	10,671,530	16.36
ค่าวัสดุ	8,417,867	12.91
ค่าสาธารณูปโภค	870,420	1.33
เงินอุดหนุน	885,000	1.36
รายจ่ายอื่น	2,000	0.003
งบกลาง	4,453,300	6.83
ค่าครุภัณฑ์	3,263,880	5.00
ค่าที่ดินและสิ่งก่อสร้าง	5,447,900	8.35
เงินอุดหนุนบูรณะท้องถิ่น	2,605,750	3.99
รวมทั้งสิ้น	65,215,700	100

ที่มา : กองคลัง เทศบาลเมืองลำพูน

จากตารางที่ 1 จะเห็นได้ว่าเทศบาลเมืองลำพูน มีรายได้ในปีงบประมาณ 2543 จากภาษีที่ทางเทศบาลจัดเก็บเองเพียง 6,059,074.40 บาท เท่านั้น คิดเป็นร้อยละ 11.78 ของรายได้จากการที่ส่วนกลางจัดสรรให้ คือ 45,333,088.73 บาท คิดเป็นร้อยละ 88.21 และจากตารางที่ 2 จะเห็นได้ว่ารายจ่ายของเทศบาลประจำปี 2543 ทั้งหมดรวมกันทั้งสิ้น 65,215,700 บาท ถือเป็นรายจ่ายที่สูงมาก เมื่อเทียบกับรายได้ที่เทศบาลดำเนินการจัดเก็บเอง ซึ่งยังไม่เพียงพอในการบริหารงานของเทศบาล และในการจัดบริการสาธารณะแก่ประชาชนได้อย่างทั่วถึงกัน

จะเห็นได้ว่าเทศบาลเมืองลำพูน ยังต้องพึ่งพารายได้จากภาษีที่ส่วนกลางจัดสรรให้จากส่วนแบ่งภาษีต่างๆ เงินอุดหนุนทั่วไป เงินอุดหนุนเฉพาะกรณีพิเศษ ตลอดจนรายได้จากหมวดอื่น ๆ ดังนั้นเทศบาลเมืองลำพูน จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องดำเนินการหารายได้จากภาษีที่ตนจัดเก็บอยู่ให้ได้มากขึ้นและเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อเป็นการสนองตอบต่อความต้องการในทุกๆด้าน ของประชาชนในท้องถิ่นนั้น ก็คือ การจัดเก็บภาษีโดยตรงจากประชาชนนั่นเอง

ดังนั้นการศึกษาถึงปัจจัยที่มีผลต่อประสิทธิภาพการจัดเก็บภาษีของเทศบาลเมืองลำพูน จึงมีความสำคัญเป็นอย่างมากต่อความสามารถในการพึ่งพาตนเองทางการคลังของเทศบาลเมืองลำพูน และมีความสำคัญต่อการพัฒนาปรับปรุงการหารายได้ ให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับผลการจัดเก็บภาษีของเทศบาลเมืองลำพูน
2. เพื่อศึกษาแนวโน้มของรายได้จากภาษีที่เทศบาลจัดเก็บเอง
3. เพื่อศึกษาปัญหา และอุปสรรค ในการจัดเก็บภาษี

1.3 สมมติฐานการวิจัย

1. ปัจจัยส่วนบุคคลไม่มีผลต่อการชำระภาษีของประชาชน
2. ประสิทธิภาพของบุคลากรมีผลต่อการจัดเก็บภาษีของเทศบาลได้เพิ่มขึ้น

1.4 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อเป็นแนวทางในการดำเนินงานและพัฒนาระบบการจัดเก็บภาษีให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น
2. เพื่อเป็นแนวทางในการกำหนดกลยุทธ์ หรือวางมาตรการในการพยายามจัดเก็บภาษี
3. เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาเกี่ยวกับระบบการคลังของเทศบาลหรือหน่วยงานอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องต่อไป

1.5 ขอบเขตของการศึกษา

การศึกษาเรื่อง บัญชีที่มีผลต่อประสิทธิภาพการจัดเก็บภาษีของเทศบาลเมืองลำพูนครั้งนี้ ได้ศึกษาเฉพาะภายในเขตเทศบาลเมืองลำพูน อำเภอเมืองลำพูน จังหวัดลำพูน โดยเป็นการศึกษาค้นคว้าจากรายงาน สถิติ ข้อมูลของเทศบาลเมืองลำพูน และจากการใช้แบบสอบถามจากพนักงานเทศบาลเมืองลำพูนที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับการจัดเก็บภาษี ตลอดจนใช้แบบสอบถามจากประชาชนผู้เสียภาษีภายในเขตเทศบาล โดยจะทำการศึกษาจากภาษีที่ทางเทศบาลจัดเก็บเอง คือ ภาษีโรงเรือนและที่ดิน ภาษีป้าย ภาษีบำรุงท้องที่ และอากรฆ่าสัตว์เท่านั้น

1.6 นิยามศัพท์ทั่วไป

ภาษี หมายถึง ภาษีที่เทศบาลเมืองลำพูนจัดเก็บเองประกอบด้วยภาษีโรงเรือน ภาษีบำรุงท้องที่ ภาษีป้าย อากรฆ่าสัตว์

ภาษีบำรุงท้องที่ หมายถึง เป็นการเก็บจากอสังหาริมทรัพย์ที่เป็นที่ดินเท่านั้น ผู้เสีย คือ ผู้มีกรรมสิทธิ์ในที่ดิน ราคาที่ใช้คำนวณภาษี คือ ราคาปานกลางของที่ดิน เว้นแต่จะเข้าข้อยกเว้นในข้อบัญญัติจังหวัด ข้อบังคับหรือเทศบัญญัติ หรือข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร การจัดเก็บก็เก็บในอัตราที่แตกต่างกัน ตามประเภทหรือชนิดของที่ดิน

ภาษีโรงเรือนและที่ดิน หมายถึง เป็นภาษีที่จัดเก็บจาก บ้านเช่า อาคารร้านค้า ตึกแถว บริษัท ธนาคาร โรงแรม โรงภาพยนตร์ แฟลต อพาร์ทเมนต์ หอพัก คอนโดมิเนียม โรงเรียน สอนวิชาชีพ โรงงานอุตสาหกรรม สนามม้า สนามมวย สนามกอล์ฟ ท่าเรือ บ่อนไก่ บ่อนปลา ฟาร์มสัตว์ คลังสินค้า และบริเวณที่ดิน ที่ปกติใช้ร่วมไปกับโรงเรือนนั้น การเก็บจากค่ารายปี ซึ่งทรัพย์สินนั้นควรจะให้เข้าได้ในปีหนึ่งๆ โดยเก็บในอัตราร้อยละ 12.5 ของค่ารายปี

ภาษีป้าย หมายถึง เป็นภาษีที่เก็บจากป้าย แสดงชื่อ ยี่ห้อ หรือเครื่องหมายที่ใช้ในการประกอบการค้า หรือประกอบกิจการอื่นเพื่อหารายได้ ไม่ว่าจะได้แสดง หรือโฆษณาไว้ที่วัตถุใดๆ ตัวอักษร ภาพ หรือเครื่องหมายที่เขียน แกะสลัก จารึก หรือทำให้ปรากฏด้วยวิธีอื่น

ค่าอากรฆ่าสัตว์ หมายถึง เป็นรายได้ที่เก็บจากผู้มาขออนุญาตฆ่าสัตว์ เช่น สุกร โค กระบือ

ปีภาษี หมายถึง ระยะเวลาตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม ถึงวันที่ 31 ธันวาคม ของแต่ละปี

ปีงบประมาณ หมายถึง ระยะเวลาตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม ของปีหนึ่ง ถึงวันที่ 30 กันยายนของปีถัดไปและให้ใช้ปี พ.ศ.ที่ถัดไปนั้นเป็นชื่อสำหรับปีงบประมาณนั้น

ประชาชน หมายถึง ประชาชนผู้มีหน้าที่เสียภาษีในเขตเทศบาลเมืองลำพูน

บุคลากร หมายถึง พนักงานเทศบาล ลูกจ้างประจำ ลูกจ้างชั่วคราว ที่ปฏิบัติหน้าที่ด้านภาษี ฝ่ายคลังของเทศบาลเมืองลำพูน

เงินอุดหนุน หมายถึง รูปแบบ วิธีการ และข้อกำหนดในการให้เงินช่วยเหลือของรัฐบาลกลางแก่เทศบาล

1.7 นิยามศัพท์ปฏิบัติการ

ปัจจัย หมายถึง องค์ประกอบที่มีผลต่อการจัดเก็บภาษีอากรของเทศบาล ประกอบด้วยปัจจัยส่วนบุคคล และปัจจัยด้านประสิทธิภาพของบุคลากร

ปัจจัยส่วนบุคคล หมายถึง สถานภาพของบุคคลประกอบด้วย อาชีพ รายได้ สถานภาพสมรส

ปัจจัยด้านประสิทธิภาพของบุคลากร หมายถึง องค์ประกอบต่างๆ ของบุคลากรที่ปฏิบัติงานด้านการจัดเก็บรายได้ของเทศบาล ประกอบด้วยระเบียบ กฎหมายที่ใช้บังคับ ตำแหน่งหน้าที่ ความรับผิดชอบ สภาพการทำงาน ความก้าวหน้า ระดับการศึกษา ที่ส่งผลต่อการจัดเก็บภาษีของเทศบาล

แนวโน้มของรายได้ หมายถึง โอกาสของรายได้จากภาษีอากรมากขึ้น หรือลดลงในแต่ละปี